

Profeetta

"EU:ssa on hyvä Antikristuksen valloista",
julistaa uskovainen nimeltä **Kaino Kaino**.
Hän on seuraginien perustamassa puolesta.
Sivut 8-11.

OIKEA
PROFEETTA

PEKKA LEINONEN

Oikea profeetta

Pekka Leinonen

1.

- Halleluuja! isä sanoi aina.

Se kuulosti amerikkalaiselta. Kolmannen tavun venytys oli opittu Dallasin raamattukoulussa. Suomessa kaikki muut painottivat ensimmäistä tavua. Heidän suustaan sana pullahti kuin hengästyneen koiran haukku. Toistettuna se innoitti vauhtiin pilkkaavien pojankoltiaisten huulet. Sylkeä tirskuttaen ne läpättivät piilosta telttakankaan takaa:

- Hallelujaa, hallelujaa! Kalle juoksee pitkin kujaa. Kuja päättyy. Kalle kääntyy. Siihen paikkaan sitten nääntyy.

Kun lorut oli kiljuttu julki, vintiöt juoksivat. Tilanteesta haettu jännitys laukesi liikkeeseen. Oli uskallettu, oltu luvattomissa puuhissa, pahanteossa, eikä jääty kiinni. Hieno homma! Pakenevien huohotusten seasta kuului naurun pyrskähdyksiä. Ne lässähtelivät kuumottavasti heitä häpeävien, sanaan vakavasti suhtautuvien kuulijoiden korville.

Isä, saarnamies, ei häkeltynyt. Hän ohitti kiusan ja pyysi Jumalaa antamaan anteeksi poikien pahat teot. Pilkka oli tuttua. Hän tiesi, että se kuului asiaan. Se oli ansaittu ikiaikainen luontoisetu. Kaikkia pyhiä oli aina pilkattu. Jeesus ristiinnaulittiin, profeettoja tapettiin, heidän esimerkkiään seuraavia vainottiin, heidän päälleen syljettiin ja heitä kidutettiin ennen kuin armahdettiin kivittämällä, polttamalla tai heittämällä petojen ruoaksi. Ja koko ajan usko vain levisi ja

syveni. Sitä jatkui vuosisatoja, vuosituhansia.

Tänään sanottiin, että maailma uskoi vain tieteeseen. Pötyä! Köyhät ja raskautetut rahjustivat yhä edelleen evankeliumia kuulemaan. He tarvitsivat saarnaajaa, joka puki sanoiksi heidän tuntemuksensa, heidän henkisen tuskansa ja fyysiset kipunsa. He kaipasivat julistajaa, joka otti hetkeksi kantaakseen heidän liian painavaksi käyneen taakkansa, tarjosi lohtua ja antoi toivoa. Heidän mielissään tie ja Marx hävisivät kumpikin Jeesukselle yhä 10 – 0.

Sen saarnamies tiesi, ja se kasvatti hänen saldoaan. No, ei! Ei se nyt sentään saarnamiehen henkilökohtaista saldoa kasvattanut, vaan hänen perustamansa uskonnollisen yhteisön, evankelisen Kirubu ry:n pankkitiliä, johon sanomasta vaikuttuneet kannattajat tekivät lahjoituksia pyytämättä.

Oli silti raskasta julistaa hyvää sanomaa, kun pikkupoikia kokeneemmat panettelijat levittivät koko ajan huhua, että lahjoittajia painostettiin henkisesti. Heitä mukamas uhkailtiin kaikkivaltiaan kostolla ja helvetin tulella.

Valhetta! Totuus oli, että sana oli Sanaa, siis raamatullisia ilmauksia juuri sellaisina kuin ne oli kirjoitettu. Ne tulivat suoraan Jumalasta ja olivat siten vailla kaikessa vajavaisen ihmisen tahraavaa kosketusta. Vain harvat valitut olivat päässeet niitä muokkaamaan, kääntämään kielestä toiseen. Vain pyhistä pyhimät kuolevaiset olivat olleet oikeutettuja osallistumaan kirkolliskokouksiin, joissa oli valittu syntisille kansoille sopivat tekstit luolista löydettyistä sadoista

kirjakääröistä. Tämä oli tapahtunut Luojan tukevassa ohjauksessa, hänen kaikkinäkevän katseensa alla.

Silti sivusta ilkeämielisesti yhä kehdattiin väittää, että Kirubu ry:n ainoana tarkoituksena oli kerätä rahaa, ja että juuri siksi jokaiseen sananlevitystilaisuuteen oli palkattu mukaan laintuntijoita lahjoitusten vastaanottoon.

Höpsistä! Lakimiehet olivat paikalla, koska lahjoittajat niin toivoivat. Se oli palvelua. Asiat haluttiin tehdä viimeisen päälle oikein ja Suomen lakeja noudattaen. Se, että testamentti- ja muut tarvittavat asiakirjat oli varattu käsille jo etukäteen, oli vain asioiden sujuvoittamiseksi tehty järjestely. Kun suunniteltiin hyvin, kaikki toimi joustavasti ja vältyttiin turhilta ongelmilta. Lahjoittajan ei tarvinnut muuta kuin kirjoittaa nimi alle ja pyytää vieressä istuvia todistamaan. Se helpotti mummojen ja pappojen oloa. Heiltä ei kulunut aikaa mietiskelyyn, eikä heidän mieltään jäänyt vaivaamaan, ettei oikein ymmärtänyt. Lakimiehet loivat turvallisuutta varmistamalla sopimusten oikeellisuuden. Jollakulla sanasta vaikuttuneella saattoi terveyskin olla niin heikko, ettei oikein jaksanut pitkiä aikoja odotella. Lahjoittajia siis autettiin. Pyyteettä! Yhdellä kynän pyöräytyksellä Jeesuksen lähetyuskäsky tuli heille lihaksi. Se soi heille onnen osallistua hengelliseen rakennustyöhön. Ja katso! Heidän vähäinen lahjoituksensa osui hedelmälliseen maaperään. Se iti ja kasvoi pienestä siemenestä suureksi puuksi. Jumala näki sen ja hymyili. Taivaallisen ilon tuottamiseen riitti, kun

antoi kymmenyksensä tai koko omaisuutensa, jälkimmäisen toki vasta maallisen elämänsä jälkeen, jolloin sitä ei enää tarvinnut. Vastineeksi sai Jumalan siunauksen ja lupauksen ikuisesta autuudesta, paikasta taivaassa. Ei sitä voinut lainkaan huonona sijoituksena pitää, vaikka perilliset sitä kauhistelivat ja toista väittivät.

Isä oli maankuulu evankelista. Hän menestyi ja nautti sen hedelmistä täysin rinnoin. Isä sanoi usein, että se, että juuri hänet oli kutsuttu, oli osoitus Jumalan äärimmäisestä armeliaisuudesta. Perheeseen ja koko tähän heidän evankeliseen herätysliikkeeseensä levinnyt hyvinvointi oli tästä todisteena. Oli koettu ihme. Suuri onni oli laskeutunut alas maan päälle. Kaikkivaltiaan taivaan ja maan herran kämmenellä, hänen pehmeän peukalovallinsa vieressä, oli ylimaallisen autuasta elää, turvallista aikuisten askarrella ja lapsen kasvaa.

Niin oli ja oli ollut jo vuosia. Niin olisi voinut jatkuakin, mutta toisin kävi.

Eräänä murheen päivänä perhe oppi kohtaloonsa vaikuttaneiden tapahtumien historiallisen aikajärjestyksen. Selvisi, että ensin isää kutsui Jumala, sitten mammona ja viimeksi virkavalta.

Poliisit hakivat isän kuulusteluun kesken keväisen saarnan.

Tapahtuma vaikutti melkoisesti Kauko Rannan luokanopettajaksi valmistujaisjuhlallisuuksiin. Tunnelma kellahti kumolleen. Vuorelta

tupsahdettiin lähes pohjattomaan alhoon. Inhottava mutainen suo hyllähti. Rahkasammal repeytyi ja tuprautti tukahduttavan mädän löyhkän ilmoille ja imaisi perheen sisuksiinsa.

Mistä ihmeestä isää epäiltiin juuri silloin, kun pojan oli aika sulkea Jyväskylän yliopiston ovet takanaan?

Ensin näytti siltä, kuin poliisit olisivat lähteneet liikkeelle vain ilkeyksissään, kuin heidän ainut tarkoituksensa olisi ollut iloisen perhejuhlan pilaaminen. Silloin sitä ihmetteli, mikseivät he lainkaan ajatelleet, mitä tekivät. Juhlaan oli sentään kutsuttu herätysliikkeen arvovaltainen johtajisto, sanoma- ja aikakauslehdet sekä paikallistelevisio.

Sitten äiti sai tietää pidätyksen syyn.

Hän pakkasi tavaransa ja lähti tiehensä ilmoittamatta määränpäättään edes pojalleen.

Kutsut ja koko valmistujaisjuhla peruutettiin.

Eikä siinä kaikki. Kävi niin, ettei Kauko Ranta päässyt talosta ulos lainkaan kyseisenä valmistujaispäivänä. Hän joutui piileskelemään lukittujen ovien takana, kurkistelemaan salaa ikkunaverhojen välistä. Väkeä hääri nurmikolla ja pihakiveyksillä niin, ettei tönimiseltäkään välttytty. Puhelin ja ovikello soivat kilpaa. Maali mureni, kun ovea hakattiin.

Viimeistään silloin Kaukolle valkeni, että hänen elämänsä oli muuttunut. Edes julkisiin tiedotusvälineisiin ei voinut enää luottaa. Medialle oli hyvissä ajoin lähetetty tieto, ettei valmistujaisjuhlia

pidetä. Silti journalistit ja valokuvaajat pörräsivät maankuulun evankelistan talon ympärillä kuin herhiläiset.

Viikon kuluttua Kauko sai yliopistosta kirjeen, joka painoi tukahduttavan tunnelman hetkeksi sivuun. Se antoi toivoa siitä, että elämää oli jäljellä. Se muistutti, että syvästäkin kuopasta voi kiivetä ylös. Hänelle oli sittenkin tarjolla tulevaisuus, jossa hän itse oli tekijänä, ei vain vastaanottajana. Hänen ylleen paiskattu tuhkanharmaa juuttisäkki ei ollutkaan täysin tiivis. Sen silmukoiden läpi siivilöityi rohkaisevaa valoa.

Kauko Ranta valmistui kasvatustieteen maisteriksi. Hän sai todistuksen, joka oikeutti hänet opettamaan pieniä lapsia.

Sitä hän oli halunnut. Sitä kohti hän oli ponnistellut. Sen piti olla iloinen asia, mutta nyt yhtäkkiä se hirvitti. Mieleen luikerteli tunne, joka kalvoi ja viilsi syvältä. Se uhkasi kasvaa pysyväksi painajaiseksi, pirulliseksi pakkomielteeksi. Kauko pelkäsi, että hänen kohdallaan perinnöllisyys ja kasvuympäristö olivat voimakkaampia vaikuttajia kuin opiskelun tuottama sivistys.

Poliisitutkimuksissa oli nimittäin käynyt ilmi, että isä oli käyttänyt lapsia seksuaalisesti hyväkseen salaisissa opetustuokioissaan. Oli kuulemma lasten kertomusten mukaan luvannut näyttää, millainen Jumala oli, ja oli sitten sen tehnytkin. Oli ottanut housut pois ja pyytänyt lapsia oikein käsin koettelemaan, kuinka ”voimakas, suorastaan ylimaallisen mahtava”, Kaikkivaltias oli. Sillä tavoin isä oli sanonut sanan tulevan ”kouriintuntuvasti

todeksi heille, iäti rakastavan Isän valituille lapsille”.

Kun äiti oli kadonnut eikä ollut vastailemassa kysymyksiin, Kaukoa ahdisteltiin kaksin verroin. Poliisit piti päästää sisään esivallan edustajina. He tekivät työtä, joka oli pakko hyväksyä. Medialla ei ollut vastaavaa lain antamaa asemaa, mutta kylläkin aitoa antaumusta ja hirmuista hinkua palvella asiakaskuntaansa. Kun Kauko erehtyi ulos, hän sai heti ympärilleen toimittajia ja muita uteliaita. Häntä pyydettiin kertomaan, miltä nyt tuntui, oliko hän valmistuttuaan onnensa kukkuloilla, oliko opiskelun vaatima henkilökohtainen ponnistelu kannattanut. Jotkut kyselijät olivat suorasukaisia. He eivät kierrelleet, vaan työnsivät mikrofoniin hänen suuhunsa ja kysyivät kursailematta, kuinka vahvasti hän oli mukana Kirubu ry:n toiminnassa, mitä mieltä hän oli isänsä perustamasta evankelisesta yhteisöstä tai ylipäänsä uskonnosta ja aikoiko hän jatkaa isältä kesken jäänyttä työtä, eli mitä hän aikoi tehdä tulevaisuutensa eteen nyt, kun vielä oli epäselvää, millaisiin korvauksiin isä ja sen myötä perhe olivat joutumassa.

Perheenhän siitä kaikesta viimekädessä arveltiin joutuvan vastuuseen, koska osoittautui, että vauraana pidetyn evankelisen liikkeen laskuttaminen kohtasi ongelmia. Rahaa ei yllättäen ollut Kirubu ry:n tileillä, vaikka niitä oli avattu jokaisessa pankkiryhmittymässä. Viimeiset nostot, vain satasia, oli tehty juuri ennen julkisuuteen noussutta kohua.

Kun ei ollut varoja eikä tahriintumatonta mainetta, ei ollut

kannattajiakaan. Koko liike romahti. Johtokunta irtisanoutui tehtävistään. Sen jäsenet karkasivat tavoittamattomiin. Yhdistyksen tilikirjat katosivat. Tosiasiallista taloudenhoitajaa ei ollut.

Oikeusministeriöön ja verottajalle kirjanpitäjäksi ilmoitettu henkilö osoittautui bulvaaniksi, aivonsa alkoholilla pehmentäneeksi pummiksi. Hänen puolustukseksaan oli kyllä sanottava, että hän sinnikkäästi vakuutti olevansa vahvassa uskossa. Pelkkä usko ei poliisille riittänyt. Onneton pidätettiin ja toimitettiin suljettuun laitokseen terveydentilaselvitykseen. Tilintarkastajat oli harhautettu tai lahjottu hyväksymään todellisuutta vastaamattomat vuosittaiset kirjanpitolain vaatimat selvitykset. Nämä hyväuskoiset raukat vaikuttivat jokseenkin täysijärkisiltä, eli syyttämiskelpoisilta, mutta heillä ei ollut liikkeen rahoja. Heidän kauttaan poliisi sai kuitenkin edes jotain tietoa tämän uskonnollisen yhteisön taloudellisesta toiminnasta.

Isä, herätysliikkeen johtaja, ei suostunut sanomaan mitään. Hän istui linnassa kädet ristissä kuin odottaen paavia tai jotakin lahkolaisjohtajaa, jotta voisi ripittäytyä ja saada synninpäästön. Hänen käsityksensä mukaan oli olemassa ikuinen lupaus, että ”Jeesuksen veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä”. Siihen nojaten hän, vuolassanaiseksi tunnettu saarnaaja, sulki suunsa kuin se olisi ommeltu kiinni. Kun häneltä kysyttiin jotain, hän vain viittilöi, osoitteli taivaaseen ja levitti käsivartensa kuin olisi roikkunut ristillä. Hänen ilmeensä kertoi, että puhumattomuutta oli vaadittu maallista

oikeutta korkeammalta taholta. Kuulustelijat kirosivat katsellessaan hänen ylöspäin käännettyjä kämmeniään. He arvelivat, että isän tapauksessa voimaa antavia värähtelyjä olisi pitänyt hakea aivan toisesta suunnasta. He kuitenkin sopeutuivat tilanteeseen, kun olivat ensin lyöneet päätänsä seinään lukuisilla vastausta vaille jääneillä kysymyksillään. Näytti siltä, kuin heillä olisi ollut edessään peruuttamattoman vaitiololupauksen tehnyt munkki.

Poliisit kokivat muitakin takaiskuja ja väistöliikkeitä. Ne liikkeen jäsenet, jotka tavoitettiin, kertoivat kummia. He myönsivät, että olivat ottaneet hyväntekeväisyyden ja herätystyön elämäntehtäväkseen. Silti he väittivät kirkkain silmin, etteivät olleet istuneet kokouksessa, kun taloudesta oli päätetty. Jos väite pystyttiin osoittamaan vääräksi, he vähättelivät omaa osuuttaan. Joku ilkesi jopa väittää nukahtaneensa juuri ratkaisevalla hetkellä. Auliisti kaikki kyllä kertoivat monista muista henkilöistä, jotka olivat heidän mielestään todellisia vastuullisia. Nämä, jotka he nimesivät liikkeen työrukkasiksi, eivät vain vastanneet puheluihin. Heidän kotiovilleen oli murtovarkaita pelkäämättä pantu lappusia, joissa luki:

”Matkoilla.”

Juristit, joiden nimet poliisit ja toimittajat kaivelivat esiin käsiinsä saamistaan testamenttipapereista, väittivät tehneensä vain työnsä. He olivat kuulemma heti alkuunsa työntäneet moraaliset pohdiskelut syrjään ja pitäytyneet tiukasti vain siihen, mitä heiltä oli ostettu. He korostivat voimakkaasti, että heidän palveluksiensa ostaja oli

oikeusministeriön hyväksymä rekisteröity yhdistys. Kukaan ei voinut missään tapauksessa epäillä heitä, yhdistyksen palveluksessa olevia lakimiehiä, lain rikkomisesta. Hehän eivät voineet työtään tehdessään mitenkään tietää tapahtuneista, sittemmin ilmi tulleista väärinkäytöksistä. Ja vaikka nyt jälkikäteen näyttikin siltä, että asianosaisten pakoilu ja kaiken kieltäminen kuvasivat vastaansanomattomasti Kirubu-yhdistyksen johdon monella tapaa moraalitonta tilaa ja siitä seuranneita käytänteitä, se ei suinkaan tarkoittanut sitä, että he liikkeen laillisesti palkkaamina asiakirjojen laatijoina olisivat olleet suosittelemassa saati sitten valmistelemassa yhdessäkään yksittäisessä rikoksessa tai rikossarjassa mitään sellaista, jonka voisi oikeudessa tulkita rikolliseksi tai rikolliseen toimintaan avustamiseksi. He eivät voineet, siis korostaen, he eivät sopimuksen tekohetkellä voineet tietää yhdistykseltä saamiensa tietojen varassa, että yhdistyksen toiminta oli ajautumassa heiltä tilattuun tehtävään nähden kokonaan toisenlaiseen todellisuuteen. He olivat laskuttamiensa työtuntien aikana keskittäneet huomionsa yksinomaan siihen, että asiakirjat oli saatettu lain vaatimusten mukaisiksi ennen allekirjoituksia.

Lakimiesten lisäksi vain harvoja muita tapahtumissa mukana olleita pystyttiin tavoittamaan. Heidänkin esiin kaivamisensa osoittautui turhaksi työksi, sillä ne, jotka kiikutettiin laitokselle kuultaviksi, kielsivät heti osallistumisensa ”oikeasti”. Olivat kuulemma vahingossa eksyneet tilaisuuksiin, kuten esimerkiksi

”olleet teltassa sadetta paossa”. He eivät kysyttäessä muistaneet evankelisesta liikkeestä mitään muuta kuin sen vetäjän ”taivaalliset”, salaisiksi tarkoitettut puuhastelut lasten kanssa. Kuin Pietaria mukaillen toisteltiin:

- En tunne. En tiedä. En ymmärrä. Lehdistä olen lukenut.

Kauheata!

Ja kauheata se oli. Kauko Ranta totesi, että hänen oli parasta hankkiutua pois, mahdollisimman kauas. Jonnekin, missä sama tuuli ei puhaltanut. Jonnekin, missä sama aurinko ei paistanut. Jonnekin, missä kuutamoyön varjot olivat riittävän pitkiä kätkemään häpeästä säikähtäneet silmät ja kiukusta kalvenneet posket.

2.

Erämaa ympäröi kilometrien laajuudelta pientä Turpakkavaaran kylää. Punamullalla maalatut mökit ja harmaahirsiset ulkorakennukset kyhjöttivät hajallaan vaaran loivilla rinteillä ja notkelmissa. Lehtimetsäisten laidunten ja pienten peltolänttien keskellä ne olivat kuin karpalot suosammalikossa. Järvi kimmelsi kumpareiden kainalossa kirkkaana ja puhtaana. Pajujen ja leppien rajaamat ruista ja ohraa kasvavat sarkakaistaleet kuultelivat kypsän kultaisina siellä täällä. Maisema oli täydellinen suomalaiskansallisen romantiikan näyteikkuna.

Paitsi, että yhden karjasuojan ovi oli auki, levällään kuin kirkonkylän huoltamon kuppilassa, joka reunastaan repsottavalla pahvisella mainoksellaan kärtti asiakkaita sisuksiinsa. Parteensa kahlitsematta jääneitä navetan asukkeja työntyi oviaukosta. Niitä riitti pitkäksi katkeilevaksi jonoksi. Oli ruskeita, vaaleita ja tummia, ruskean ja valkoisen kirjavia lypsylehmiä, hiehoja ja vasikoita. Elikot nostelivat sorkkiaa epävarmasti tyhjällä pihalla. Näytti siltä, kuin ne olisivat tienneet olevansa luvattomilla teillä, kuin olisivat odottaneet jotakuta, joka kohta tulisi hätistelemään niitä johonkin päin. Ne roikottelivat turpiaan haistellen leikkaamattoman pihanurmen tuoksua. Yksi vasikka alkoi loikkia hulvattomasti edes takaisin. Se ei osannut varoa. Sillä ei ollut riittävästi kokemusta nahkaan kipeästi läpsähtävästä kepeistä.

Kun ketään ei ilmestynyt, lehmät suuntasivat sorkkansa naapurin kutsuvasti lainehtivaan ohrapeltoon. Veräjäkin oli sopivasti auki.

Totta kai ne silloin nähtiin. Puakkilan vanhaemäntä katsoi tuvan ikkunasta. Suu aukesi ja mutristui vinoon. Kuin kirouksena sanat ”ja toas” pusertuivat harvan hammasrivin välistä ässää vahvasti suhauttaen. Muori huitaisi esiliinansa tuolin selkänojalle, huikkasi miniälleen yläkertaan, että ”tul joutuin alas sieltä” ja ryntäsi porstuan läpi pihalle.

Hän läähätti. Happi ei tahtonut riittää. Sydän läpähti kuin viimeisillään, mutta luovuttaa ei voinut. Velvollisuudet piti hoitaa, tulevan talven leipä turvata, vaikka tikahtuisi. Välittämättä

puristuksesta rinnassa hän kiirehti askeleitaan. Aidan päältä hän otti käteensä aiemminkin käyttämänsä seipään. Se oli harmaaksi kuivunut parin metrin mittainen halkaistu näreen runko, joka oli jäänyt sitomatta vitsaksilla aitaan. Se oli siinä nojallaan veräjän vieressä juuri tällaista tarkoitusta varten. Emäntä pyöritti riukua päänsä päällä niin, että suhisi.

- Hus! Senkin aljot! Menkäitten siitä omaa pihhaa, omiih pilttusiih! hän kiljui yrittäen estää meneillään olevaa tuhotyötä.

Pelottava näky ja suusta läähätyksen lomassa purkautuva hirmuinen hoilotus saivat lehmät nostamaan päätään korsien keskeltä. Hetken lähestyvää uhkaa toljotettuaan ne pinkaisivat repsahtelevaan laukkaan utaret lerppuen. Siitä seurannut jälki pellossa oli kahta kauheampaa katseltavaa.

Vanha emäntä ei hellittänyt. Hän huitoi ja huusi säntäillessään yksittäisten laumasta sivuun loikanneiden eläinten perässä. Välillä tuli lehmien komentamisen ohessa käskyjä myös mekastusta ihmettelemään pyllähtäneelle miniälle.

- Män nuapurin liävää ja avvoo ov! Mie kyl soan niä elikot sinne iteksein. Se on se Matti toas ryypyksissää unohtana uamulypsyn.

Niinpä niin! Matti oli unohtanut, tai sitten ei ollut. Asiaa sopi toki arvuutella, ellei parempaa keksinyt. Nimittäin samalla, kun Puakkilan miniä sai silmiinsä navetan avonaisen oven, hän näki myös Matin tai sen, mitä hänestä oli jäljellä. Naapurin isäntä istui velttana kivisellä lattialla nojaten lapaluitaan lehmiparven

sementtireunaa vasten. Takaraivo oli hänen päästään poissa. Haulikko oli kierähtänyt käsistä jalkojen päälle. Ilmassa virtsan ja lannan hajun seassa leijui veren ja ruudin tuoksu.

- Sitä sitten kävi näin, jotta Koromäen Matti sai tarpeekseen karjanhoidosta, entinen kunnanlääkäri, nykyinen terveyskeskuksen johtava lääkäri, Esko Juurela totesi väsyneesti. - Tässä oli hänen kannanottonsa EU:n neuvotteluihin maitotilojen tuotantotuesta. Pahus soikoon! Mahtoiko kamelin selkä katketa television eiliseen iltauutiseen, jossa kerrottiin, että EU:ssa suunniteltiin parsinavetoiden kieltämistä?

- Pahasti siltä näyttää, konstaapeli Timo Tyrjä huokaisi. - Tämä navettahan on aivan uusi. Parsiputket loistavat kuin Pynnösen Buickin puskurit. Varmaan on velkaa...

Hän vilkaisi kelloaan ja pyyhkäisi samalla kellokädellään nenäänsä. Kosteaa tippa levisi rystysille. Oli kaivettava nenäliina taskusta ja pyyhittävä käsi siihen. Hän yritti tehdä sen huomaamattomasti. Olihan se noloa, että aikuinen mies sotki sormensa räkään ja vielä tällaisella hetkellä.

Lääkäri Juurela ei kiinnittänyt toisen hygieniaongelmaan huomiota. Hän riisui silikonihansikkaansa, räpsäisi niitä saappaitaan vasten ja pudotti ne tähän tarkoitukseen varaamaansa muovipussiin. Hän vilkaisi poliisia vakavana ja sanoi:

- Mitä sanot? Oliko tämä tässä? Kuolinsyy on selvä, aivot, ainakin

päälaen- ja takaraivolohkot, talamukset, kurkiainen ja varmaan pikkuaivotkin ammuttu tohjoksi isoilla hauleilla, ei mitään vesilintuvismuttia vaan lyijyä. Minä voin kirjoittaa paperit valmiiksi. Kai sinäkin? Tuskin sinullakaan on aihetta enempään tutkailuun.

- Eipä kai. Ei muuta kuin sukulaiset. Niitä on ruvettava etsimään.

- Tuosta Puakkilan vanhasta emännästä voit lähteä liikkeelle.

Kyllä hän naapurinsa suvun tuntee, lääkäri ehdotti. - Kirkonkirjat sitten vahvistavat muorin puheet.

- Niinpä! Kuinkahan läheisiä nämä naapurukset täälläpäin ovat toisilleen?

Lääkäri, joka oli ollut paikkakunnalla moninkertaisesti nuorta poliisia kauemmin, pääsi pureutumaan mielialheeseensa, paikallishistoriaan. Hän valisti:

- Tuttuja ovat vuosikymmenten, jotkut jopa vuosisatojen takaa. Kaiken tietävät, toisten asiat paremmin kuin omansa. Mikään ei pysy salassa. Tuskin kuitenkaan riitelevät enempää, kuin on tavallista.

Juurela vilkaisi vieruskumppaniaan kuin tarkistaakseen kuunteliko tämä. Sitten hän jatkoi:

- Yhteiselo täällä Turpakkavaarassa on aika kummallista, joku voisi sanoa, että vetää joka suuntaan ja kaikkea löytyy. Kun on tarvis, naapuria tuetaan työssä jos toisessa kustannuksista välittämättä, koneita lainaillaan, autetaan korjauksissa ja rakennusurakoissa. Talkootyötä tehdään empimättä vaikka yöpimeään. Silti kuitenkin aina välillä tapellaan. Ei nyt sentään

